

det ogsaa bringes samtidig med, at der skaffes noget til Veje, der i fuldt Maal ikke alene vejer op dermed, men i den Grad overskygger det, der her sker, at man ikke tænker over den Ulempe, der tilføjes. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds nævnedes, at han i sin Tid, da vi fik Møntforandringen, havde hørt noget om en gammel Køne, der havde hængt sig, fordi hun ikke kunde komme afsted med Kronerne og Ørerne. Jeg ved nu ikke, om det er et Sagn, men det være, som det være vil, jeg vil sige, at om jeg skulde høre i Dag eller i Morgen eller se det i et Blad, at en eller anden Handelsmand eller Professor har hængt sig, fordi han har faaet det Indtryk af denne Forhandling, at der ikke er Udsigt til at naa Situationen Højde, da vil det ikke bevæge mig til at indtage en anden Holdning over for Sagen, end jeg ellers vilde gøre. Idet jeg altsaa erkender, at vi nærme os hen mod det Tidspunkt, da vi maa skride til denne Reformers Gennemførelse, vil jeg slutte mig til den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), om, at det paa Jærnbanestationerne gennemførtes — og der kan maaske være flere tilsvarende Foranstaltninger at træffe —, at Afstanden anførtes baade i Mil og i Kilometer, og fremdeles vil jeg henstille, at der i Skolerne bliver gjort mere, end der, vaa vidt jeg ved, gøres for, at Børnene kunne blive fortrolige med Metersystemet.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds henviste til, at Landstinget i den Behandling, som Folketinget har givet denne Sag, ligesom kunde finde et Forsvar for sin Visnepolitik. Jeg synes, det er lidt farligt for det ærede Medlem som Oppositionsmand at give Landstinget Anvisning paa dette. Forholdet er jo dog over for de forskellige Forslag saaledes, at det kan være forsvarligt at visne dem, men det kan ogsaa være uforsvarligt. Det beror paa Forslagets Beskaffenhed og paa det Syn, som de, der have med Forslaget at gøre, have paa Sagen. Naar vi finde det rigtigt her i Folketinget at visne et eller andet, saa visne vi det, netop fordi vi finde det rigtigt at lade det visne, og vi sætte en Ære deri og søge at vinde Stemningen for os netop paa Grund deraf. Men naar Landstinget visner en Sag, som er i den almindelige Befolknings Interesse og staaar dens Hjerte nær, saa vinder det ikke frem, men taber Terrain. Hvad der altsaa kan være heldigt for den ene, behøver sikkert

ikke at være heldigt for den anden. I alle Tilfælde mener jeg, at man ikke skal give Landstinget denne Anvisning — for øvrigt er det vel nok saa fiffigt, at det kan finde paa det selv —, vi skulde ikke erkende, at fordi vi ikke fremme en Sag, som ikke bør fremmes, har Landstinget Ret til at visne Sagerne. Til det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) maa jeg gøre en Bemærkning af reel Natur. Han mente, at det, at vi vare gaaede over fra at dele Pund i 32 Lod til at dele det i 100 Kvint, viser, at det kunde gaa let, at det i det hele taget vilde gaa som Fod i Hose. Jeg tror ikke, det vil gaa saa let. Jeg har sagt, og jeg gentager det, at det kan blive nødvendigt for os at faa Befolkningen til at gennemgaa disse Vanskeligheder, men jeg minder om, at man har beholdt Pundet som Enhed, saa har det mindre Betydning, om man deler det i 32 Underenheder eller 100 Underenheder. Det er ikke det afgørende, det afgørende er, at man forbinder det samme Begreb med Pund, som „Pund“ hidtil har været Udtryk for. Men ganske anderledes er det med mange af de Maalbestemmelser, der her er Tale om.

Jeg vil slutte med at sige, som jeg nu har sagt gentagne Gange og ogsaa tidligere har sagt, at vi maa frem til Metersystemet en Gang, det er ganske klart, men saa længe vi kunne holde igen, er det en Vinding for dem, som det bliver til Besvær, og Hovedsagen er for mig, at vi maa have det i Forbindelse med virkelig gode Fremskridt paa andre Punkter:

Meyer: Angaaende det af det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) sidst fremdragne Spørgsmaal om Visnepolitik, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, hvad vi alle vide, at det foreliggende Forslag for saa vidt er kommet fra Landstinget, som Sagen har været behandlet deroppe, og at Lovforslaget er kommet ned til os i Landstingets Affattelse. Nu gaar jeg ud fra, at Landstinget har den Opfattelse, at det er et godt Lovforslag, og naar vi ikke behandle det, har Landstinget akkurat lige saa megen Ret til at sige, at vi drive Visnepolitik, som omvendt vi have, naar vi aflevere et Lovforslag her fra Folketinget, og Landstinget ikke gør noget ved det. Det eneste, jeg derfor ønsker, er, at man giver Lovforslaget en Behandling i Udvalg, saa at man der søger at faa vedtaget, hvad man mener kunde være tjenligt for Be-